

Konstrapport Beijing

Eva-Leena Skarin om en nyss avslutad konstnärsvistelse

Beijing sjuder av konstliv. Många är gallerierna och de stora museerna hänger ofta om stora utställningar, för mycket är stort i Kina. Är det ett konstområde så är det *kvarter* av gallerier. Det välkända konstområdet 798 (Dashanzi) var ett gammalt fabriksområde som östtyskarna byggde med medel från Sovjet. 22 fabriker med bostadsområde för arbetarna som efter några årtionden övergavs och stod tomt. På 1990-talet flyttade Central Academy of Fine Arts (CAFA) in på området som hade fina arbetslokaler för skulptur och sedan började många konstnärer skaffa sig ateljeer runt omkring. Efter några år kom gallerierna och kommersialismen smögs sig in. Så småningom steg hyrorna, många konstnärer försvann och nu präglas området av fashionabla caféer, restauranger och designaffärer. Galleriernas arkitektur är en blandning av råhet i betong och metall. Ibland så snygg så konsten blir en biprodukt. Flera av gallerier slår sig på säljbar konst som passar fint över soffan i någon av de många nyrika kinesernas hem. En annan tydlig bild av marknadsekonomi var en utställning producerad av ett stort läskedrycksföretag som hade stort vernissage med sina produkter tillsammans med konsten. Men det går fortfarande att hitta intressanta och samhällskritiska utställningar om man tar sig en bit bort från huvudgatorna. Zero Art center visade t.ex. utställningen: Upright in Every Single Day, skulpturer av Songfeel (Korea) Där han kombinerade stenar med bronsskulpturer eller som här gymnastikskor. En utställning om vår dagliga kamp mot girigheten och kapitalismens bojar.

När marknadspriserna stigit flyttade konstnärerna som hade haft ateljeer i område 798 till andra ställen, bl.a. Beo Gao och Caochangdi som numera *också* har blivit ett känt konstdistrikt där bl.a. Ai Wei Wei har sin atelje och bostad. Där finns många intressanta gallerier och museum.

Själv har jag varit Artist in residence genom Beijings äldsta galleri Red Gate Gallery. Det startades och drivs av den Australien födde Brian Wallace och är beläget i ett vaktorn från Ming dynastin. Där visades i september tusch teckningar av Zhang Zhaohui som för den kinesiska traditionen vidare i ny tappning. Rutmönster där linjernas möte och penseldragens mjukhet möter papperets struktur och ger bilder av djup och sinnlighet. "Andligt, estetiskt och tekniskt" som konstnären själv presenterade den.

På National art museum of China visades också den stora spännvidden av tuschtecknande från de senaste trettio åren. Fem jättelika salar fyllda av enskilda konstnärer och teman landskap, människor och djur. Här syntes den stora hantverksskicklighet som konstnärerna besitter och deras höga ambitionsnivå, men tråkigt nog också avsaknaden av egna tankar och ideer som ger konsten den extra dimensionen som gör den intressant. En enorm utställning som hängde endast en vecka!

Nationalmuseet visar många utställningar i månaden på flera våningsplan men man orkar sällan se mer än en i taget sedan är man mätt. Efter tuschutställningen tog det bara några dagar så var lokalerna ommålade och på väggarna i entren var det omtapetserat, denna gång i rött med blå himmel och vita moln. Då var det dags för Depicting Chinese dream (Måla den kinesiska drömmen). Utställningen har en engelsk titel men sedan slutar all engelsk information. All text är skriven på kinesiska tecken. Titlar och konstnärer. Jag kan bara läsa hur stora verken är i centimeter, för det är något som alltid görs och anses mycket viktigt. Men bilder säger mer än tusen ord och att gå igenom Depicting Chinese dream var mycket sevärt. Den är som en resa i historien. Från

KONST I VÄSTERNORRLAND

Landstinget, Regional Utveckling, 871 85 Härnösand 0611-80214

Red: Mats de Vahl mobil:070-2476939 epost: mats.de.vahl@lvn.se

femtioalet och framåt får man följa den nya nationen Kina växa fram i en socialistisk stat. Många naturtrogna bilder av kriget med japanerna, politiska förhandlingar, sedan Mao och andra politikerna som i positiv anda följer folket i dess görande. Vackra bilder, likt de sovjetiska propagandabilderna med leende arbetare på fält och i fabriker, pojkar och flickor i skolan m.m. Därifrån får man följa den industriella utvecklingen, tåg och bilar som skär genom vackra landskap. Konst som följer traditionen av ett klassiskt hantverk där konstnärernas skicklighet står på topp visar den stora kraften att realisera den kinesiska drömmen. Allt i en positiv och okritisk anda.

Jag sätter mig på en bänk i en av salarna och betraktar en gammal man som tittar på en stor målning med Mao under ett träd med, vad jag kan tro, regeringsmedlemmar. Den gamle mannen står länge och studerar bilden. Hans kroppsspråk förmedlar en vördnad och en dyrkan av ledaren som den äldre generationen fortfarande ser på som den store landsfadern.

Denna gång omfattar utställningen nio enorma salar och avslutas med ett par fantastiska samtida ljud- och ljusinstallationer. Där sätter jag mig återigen och hämtar andan.

Mitt favoritmuseum i Beijing är Today art museum som visar samtidskonst. Museet visade denna gång ett samarbete mellan dem och den kinesiska sångerskan Dadawa. Ett ljudkonstverk där tre stora skärmar projicerade tre mycket låga bassånger med vatten. Ibland satte en liten pump igång och gjorde att vattnet virvlade runt. I mitten av rummet stod ett tibetanskt klangkärl vars djupa ton gav en mycket lång efterklang. Det var en lisa för själen att beträda detta rum. De mörkbeklädda väggarna, och de stilla, låga ljuden avskärmade från pulsen utanför. Alla ljud, människor, bilar, all aktivitet som Beijing är så fyllt av, som är dess förbannelse men också dess stora charm.

Konsten här kan fungera som andningshål men också slå ner en med sin storslagenhet och sitt format.

Text och foto: Eva-Leena Skarin
Volym 2014-10-24